

1

2

3

4

התקופה הקלאסית

הציירת זויה צ'רקסקי נכנסה לבידוד עם בתה בת הארבע וחצי. כך נולד יומן מצויר, וביקור אצל גדולי האמנות

// יומן מצויר

1 ארבעה ימים אחרי שאני יורדה בת הארבע וחצי חזרנו מצרפת, פורסמה הנחיה חדשה של משרד הבריאות ונכנסנו לבידוד של עשרה ימים. ביום הראשון המר חשבה על מה אעשה עם ילדה מלאת אנרגיות בדירה סגורה במשך עשרה ימים הייתה גדולה עליי. בבוקר ממש לא יכור לתי להתעורר. ורה דווקא שמחה לבלות בבית, וקפצה עליי בקריאות צהלה.

האסוציאציה הראשונה, המתבקשת, היתה של כלא. בראי שי עלה הציור "החיים נמצאים בכל מקום" של הצייר הרוסי ניקולאי יארושנקו. רואים בו קרון שמוביל אסירים, ביניהם אמ ותינוק שמוצאים קצת נחמה בהאכלת יונים. ברור שהכלא שלי הוא כתנאים טובים במיוחד. אין בו סוהרים ויש בו אינטרנט ומשלוחים ממסעדות. למולנו גם סאני, בעלי, לא היה איתנו בצרפת ולכן לא חייב בידוד, כך שאין מה לדאוג גם בעניין האספקה השוטפת מהסופר. אז כלא זה בטח לא, אבל בשבילי מספיקים אפילו יומיים בלי להיות בסטודיו כדי שאכנס להתקף חרדה ואחווה כאבי גמילה קשים. נחמה אני מוצאת דווקא כמה שבהחלה הכניס אותי לפאניקה: שהות רק עם הבת שלי עשרה ימים ברצף. עכשיו אני מבינה שזאת הודמנות לעבור חוויה חשובה יחד.

2 ביום השני לבידוד, הסבתא באה להושיט לנו סיוע הומניטרי. נראה לי שהיא היחידה במשפחה שנלחצת מכל הסיפור. מרוב דאגה היא בישלה אוכל שיספיק לנו לחודשיים: עשרה ליטר בורשט ירוק, 100 קציצות, ופי רה תפוחי אדמה בכמות מסחרית. את כל זה היא השאירה לנו ליד הדלת. כשיצאנו לקחת היא עמדה למטה בקצה המדרגות ויכולנו לדבר קצת. אפילו ורה הבינה שאסור להתקרב לסבתא ולא רצה אליה לחיבוק.

כשסבתא הלכה הסתכלנו קצת בספר רפרורוקציות של רפאל. ורה הכי אהבה את הציור "ההורדה מהצלב". בערב היא שאלה אותי: אמא, מתי אנחנו נתפגר? תכלס, ההנחיה לשהות בבידוד נראית לי די מטומטמת. ממילא נכנסנו לבידוד רק ארבעה ימים אחרי שחזרנו, ואילו היינו נרדקות, אין מצב שסאני לא היה נרדק גם הוא. בכלל, אני לא מאמינה בשיט בעניין הזה של הקורונה, אבל אני אורחית שומרת חוק. סאני מצדו חושב שזו מחלה של אנשים לבנים, כך שהיא לא נוגעת לו.

3 שבת היתה יום שמש יפה כל כך. יום מושלם לטיול בטבע או לפחות בפארק. במקום זה יכולנו רק להי סתכל על הכרור הפורה מעל פארק הירקון. רואים אותו מחלון המטבח שלנו. מהבחינה הזאת (ורק מהבחינה הזאת), בידוד יותר גרוע מכלא, כי בכלא לפחות יוצאים לחצר. לפחות ככה מראים בסרטים, ובציורים – למשל ב"מעגל האסירים" של ואן גוך.

4 העניין הכי מבאס בכל הסיפור הוא שורה תפספס את מסיבת הפורים בגן. היא אהבת להתחפש בטי רוף, והשנה גם ממש השקענו בתחפושות! סאני אמר שכואב לו הלב לראות את כל הילדים מחופשים ברחוב, ולחשוב על ורה שנשארה בבית. למולנו היא עדיין לא כל כך מבינה שפספסה את המסיבה, אז החלטנו שמיד אחרי שיסתים הבידוד נערוך לה מסיבת תחפושות פרטית עם החברים.

בינתיים שלחו לה מהגן משלוח מנות עם אוני המן ומ תנות. הלבשתי אותה בשמלת הפיה המהממת שלה ונעלי נצנצים, שמנו מוויקט פופ אפריקאית ורקדנו קצת. בלילה חלמתי שאין לי יותר רעיונות מה לצייר. חלמתי שאני נקלעת למשבר יצירה. זה מעולם לא קרא לי. כשהי תעוררתי שמחתי לגלות שגם הפעם זה לא המצב, ושבעצם אני מתה כבר להגיע לסטודיו.

